

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **M. O.**, zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou AK Hradec Králové, U Soudu 388, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2011, čj. OAM-75/LE-BE02-K01-2011, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2011, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Uváděl, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly řádně zohledněny veškeré jím namítané skutečnosti. V doplnění žaloby pak soudem ustanovená právní zástupkyně žalobce upřesnila, že nebylo dostatečně přihlédnuto k tvrzení žalobce, že jej stát původu neochrání před lékařskými pokusy, jimž jsou bývalí vojáci elitních skupin či kontrarozvědky vystavováni. V tomto směru žalobce

navrhuje doplnit důkazní řízení o aktuální zprávy mezinárodních institucí (OSN, Human Rights Watch, Amnesty International z r. 2011), o stavu ochrany lidských práv v zemi původu žalobce. Správnímu orgánu pak žalobce vytýká, že posoudil jeho dosavadní pobyty v ČR jako účelové, se snahou zajistit si lepší ekonomickou situaci. Je pravdou, že do května 2009 měl žalobce platné pracovní vízum a cestovní pas, po jeho ztrátě se na území ČR zdržoval nelegálně. To však činil proto, že po návratu na Ukrajinu bez platných dokladů by byl vystaven ještě více případným lékařským pokusům. Proto se snažil o zajištění dokladů prostřednictvím ambasády v ČR. U podkladových zpráv se jedná vesměs o zprávy z r. 2009 a 2010, jsou tak neaktuální, vyjma zprávy MZ USA z 8. 4. 2011. Databanka ČTK pak obecně obsahuje pouze základní informace o jednotlivých zemích a nelze ji brát na zřetel jako objektivní hodnocení dodržování lidských práv v zemi. Bývalí elitní vojáci jsou na Ukrajině sociální skupinou, vystavenou pronásledování svého druhu, tj. jsou díky svému v minulosti projevenému písemnému souhlasu podrobováni nestandardním lékařským zákrokům, aniž by tomu mohli zabránit. Je logické, že takovému nebezpečí jsou vystavováni v případě jakékoliv hospitalizace se závažnějším zdravotním problémem, neboť tak není nedobrovolné využití těchto osob vůči okolí nápadným. Současně to však znamená, že se žalobce nemohl nechat řádně ošetřit či hospitalizovat bez důvodné obavy v tom smyslu, že bude vystaven lékařským experimentům. Důrazně se ohrazuje proti tomu, že by své obavy konstruoval pouze s cílem legalizace zdejšího pobytu. Je přesvědčen, že v jeho případě se tak jedná o naplnění podmínek ust. § 14 b) zákona o azylu (zde měl žalobce zřejmě, s ohledem na výše uvedené skutečnosti, na mysli ust. § 12 písm. b) zákona o azylu), i § 14a), neboť nedobrovolné lékařské pokusy jsou zcela jistě hodnotitelné jako mučení a nelidské či ponižující zacházení, vážně ohrožující život žadatele o azyl. Státní orgány Ukrajiny mu nejsou schopny zajistit ochranu před takovým zacházením, naopak, jsou prostřednictvím svých vojenských složek jeho původci a je tak dán důvod pro udělení doplňkové ochrany. Vycestováním do vlasti by byl žalobce vystaven postihům, odporujícím základním mezinárodním úmluvám. Žalobce tak navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení.

Správní orgán se k žalobě vyjádřil písemně dne 16. 4. 2012, oprávněnost žalobních námitek popřel, odkázal na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce a oba protokoly o pohovoru. Z průběhu správního řízení má za objasněné, že tvrzeným důvodem odchodu žalobce z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z provádění lékařských experimentů na jeho osobě na Ukrajině, jelikož byl v době výkonu základní vojenské služby v r. 1982 nasazen do vojenských operací v Bejrútu a Sýrii a s těmito experimenty podepsal souhlas. Ve své žádosti žalobce uvedl, že v letech 2000 – 2002 žil na Ukrajině, poté od r. 2002 do března 2003 pobýval v ČR, od této doby do září 2004 opět pobýval na Ukrajině a poté opět odešel do ČR, kde žije po ubytovnách a v pronajatých bytech u svých kamarádů. Vojenskou službu vykonal v letech 1980 – 1983, sloužil v Sýrii a Libanonu, byl přidělen ku kontrarozvědce. Má SŠ vzdělání, na Ukrajině pracoval jako restaurátor a v ČR jako truhlář. Vlast opustil nejprve v září 2002 a potom v září 2004. Odjel proto, že se v případě své hospitalizace obával na něm prováděných pokusů.

Ukrajinu opustil autobusem přes Polsko, v r. 2002 na základě turistického víza, v r. 2004 měl vízum pracovní. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, již tam nic nemá, obává se, že by v případě onemocnění na něm byly prováděny pokusy a nikdo by mu nepomohl. ČR je pro něho cílovým státem, kde by chtěl žít a bydlet. Správní orgán má však vážné pochybnosti o důvodech žalobcovy žádosti, když po celkovém posouzení výpovědi musí považovat označené obavy z údajné snahy provádět na něm na Ukrajině lékařské pokusy za značně nadnesené, zcela účelově s cílem zlegalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj další pobyt v ČR. Žalobce totiž již dříve cestoval do zahraničí, pobýval v Jugoslávii, Polsku, Maďarsku, Rumunsku i na Slovensku, vlast však opouštěl výhradně na základě ekonomických motivů, stejně jako při své první cestě do ČR, kam přicestoval v r. 2002 za prací. V r. 2004 opouštěl Ukrajinu na základě pracovního víza, toto si v r. 2006 prodloužil a pak až do 29. 5. 2009, kdy si ho již prodloužit nemohl, sdělil, že ztratil cestovní doklad. Poté, co se mu nepodařilo vyřídit si toto na velvyslanectví Ukrajiny bez cesty zpět, požádal v dubnu 2011 o mezinárodní ochranu, prakticky po dvouletém nelegálním pobytu. 18. 3. 2011 byl poprvé zadržen hlídkou cizinecké policie, byl mu vydán výjezdní příkaz, o ochranu však požádal až po druhém zadržení 1. 4. 2011, kdy byl i zajištěn v zachytném zařízení pro cizince. Jiný závěr, než že o mezinárodní ochranu žádal žalobce za výše popsané situace zcela účelově s cílem legalizace zdejšího pobytu, nemůže žalovaný učinit. V průběhu správního řízení žalobce vůbec nezmiňuje jakoukoliv diskriminaci své osoby z azylově relevantních důvodů, vlast opustil proto, že se obával, že na něm lékaři budou provádět lékařské experimenty, což zdůvodnil svojí účastí ve vojenských akcích v době výkonu základní vojenské služby, kdy byl podle svých slov přidělen ke kontrarozvědce s tím, že tehdy pod nátlakem podepsal dokument, kterým udělil s prováděnými experimenty svůj souhlas. Přes zřejmou azylovou irelevanci tvrzených potíží se žalovaný podrobněji zabýval oběma případy, které žalobce označil za konkrétní příčiny jím tvrzených obav ohledně provádění lékařských pokusů na jeho osobě. První případ se měl stát v r. 1994, kdy byl hospitalizován s chřipkovým onemocněním v nemocnici v místě svého bydliště, lékař mu oznámil, že ho musí nechat převést do nemocnice pro veterány v Sevastopolu, kde mu budou dávat experimentální prášky. Po podrobném prostudování výpovědi však považuje žalovaný tvrzení za pouhou domněnku, neboť tak soudí pouze na základě účinků léčby, kdy po injekcích opuchl a díky specifickému označení své lékařské karty. Zároveň ale přiznal, že k těmto údajným pokusům lékaři nepotřebovali jeho souhlas, s následným provedením punkce, kterou mu lékaři chtěli provést právě díky účinku injekcí na jeho organismus, již bylo určité projevení souhlasu nutné. Jeho matka vyjádřila nesouhlas se zamýšleným lékařským zákrokem a žalobce i přes nespokojenost lékařů nemocnici bez obtíží opustil a doléčil se v domácích podmínkách. Správní orgán ovšem zastává názor, že pokud by státní orgány Ukrajiny, konkrétně kontrarozvědka, měly na žalobci tak enormní zájem a snažily se jeho osobu využít v jakýchkoli tajných vojenských experimentech, žalobci by se jistě nepodařilo takto svobodně z nemocnice odejít, následně se v klidu za pomoci matky vyléčit a především poté mnohokrát svoji vlast bez obtíží opustit. Tedy – vyjíždět do Polska, Maďarska, Rumunska, Slovenska a též do ČR, kam poprvé vycestoval již v r. 2002, opět naprosto bez obtíží. Motivem těchto cest přitom nebyla nějaká snaha

nalézt v zahraničí ochranu, nýbrž ekonomický zájem, tedy podnikání a pracovní příležitosti. V r. 2003, poté, co se žalobce vrátil do země původu z důvodu úmrtí matky a následné účasti na jejím pohřbu, opět ve vlasti žádné potíže nepociťoval, až po návštěvě nemocnice v Ivanofrankovsku opět z jednání tamního lékaře znovu pocítil strach z toho, že na něm budou vykonávat nějaké pokusy. Z nemocnice utekl a následně vlast opustil. Správní orgán je ovšem přesvědčen, že ani v tomto případě neměl žalobce k obavám žádné reálné opodstatnění, lékař ho informoval o tom, že důvodem, proč ho chce poslat do sevastopolské nemocnice pro veterány je absolvování tam experimentální léčby, protože v opačném případě by se musel podrobit operaci, což ovšem ještě neznamená, že by byl k takové léčbě násilně nucen. Naopak, po odchodu z nemocnice bez problémů svoji vlast opustil a na základě pracovního víza vycestoval do ČR. Žádné potíže žalobce neměl ani při dalším pobývání ve vlasti u bývalé manželky v r. 2005 – 2006, znovu bez obtíží vycestoval do ČR. Vojenskou základní službu žalobce vykonával v letech 1980 – 1983, ještě za sovětské éry, po jejím ukončení nevstoupil do žádného pracovního či jiného poměru, spojeného s prací pro kontrarozvědku, státní orgány ho v namítané snaze provádět na něm jakékoliv pokusy nikdy nekontaktovaly, jiné potíže nikdy neměl. Na cílený zájem státních orgánů Ukrajiny o osobu žalobce na základě popsanych skutečností vůbec nelze usuzovat. I kdyby případně nějaké problémy měl, může se dle podkladů obrátit na ukrajinské zákonodárství a na Ukrajině působí i řada nevládních organizací s širokým spektrem činnosti, může se obrátit i na místní soud. Vláda na Ukrajině obecně respektuje osobní samostatnost a soukromí, ústava zaručuje jedincům právo vlastnit majetek, pracovat a podnikat, žalobce může případně uvedené problémy řešit prostřednictvím státních orgánů své země. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, na základě které by mohl správní orgán usoudit, že vyvíjel ve své vlasti činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod, či měl odůvodněné obavy z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Pro udělení mezinárodní ochrany žalobce nesplňuje zákonné podmínky. Pro udělení ochrany doplňkového charakteru žalobce rovněž neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly vést pro případ jeho návratu k závěru, že je ohrožen mučením, nelidským či ponižujícím zacházením či trestem, jeho námitky jsou neopodstatněné. Žalovaný hodnotil situaci žalobce pečlivě a svědomitě, opatřil si veškeré potřebné podklady. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl, řádně vypořádal. Jeho tvrzení o možných lékařských experimentech je ničím nepodložená spekulace a nadsazená domněnka, která nemá oporu ve spise a informacích. S informacemi byl žalobce seznámen, odmítl si je přečíst, žádné návrhy neučinil ani spis nedoplnil. Návrh na obstarání aktuální informace o ochraně lidských práv na Ukrajině považuje po skončení správního řízení žalovaný za účelový. Žalobce se nikam o žádnou pomoc neobrátil, jeho tvrzení o neschopnosti státu pomoci mu není na místě. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu plyne rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 1. 4. 2011, čj. KRPA-17686/ČJ-2011-000022,

kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců – č. 326/1999 Sb. Z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 4. 2011 plyne, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti, rozvedený, v zemi původu žije jeho nezletilý syn. Jak výše uvedeno, pobýval od r. 2002 střídavě na Ukrajině a v ČR, je baptistického vyznání, má SŠ vzdělání. Pracoval jako restaurátor a truhlář. Z Ukrajiny odjel v r. 2002 a 2004, obával se případných pokusů při hospitalizaci. To by se mohlo opakovat, pokud by se tam vrátil a nikdo by mu nepomohl. V rámci pohovoru dne 11. 4. 2011 pak žalobce uvedl, že poprvé přijel do ČR jako turista v r. 2002 do Ostravy, pracoval tam v železárnách, odjel zpět na pohřeb matky v r. 2003. Bydlel s manželkou, po hádkách se rozešli a odjel v r. 2004 pracovat do ČR, měl pracovní vízum. Pak se vrátil na Ukrajinu v r. 2005 či 2006, musel si zařídit nové doklady, toto se mu podařilo během půl roku. Od té doby pobývá zde. Pracovní vízum měl v pořádku do května 2009, cestovní pas ale někde v Praze ztratil. Poté zde pobýval načerno. Chodil na ambasádu, tam mu ale řekli, že se musí vrátit zpět na Ukrajinu a vše si znovu vybavit, to už ale měl strach. Poté žalobce popsal svůj příběh o návštěvách v nemocnici, jak uveden výše. Po zranění v Bejrútu byl v nemocnici pro veterány hospitalizován v r. 1982 a podepsal papíry, že souhlasí, aby na něm vyzkoušeli nové formy léčení, pobyl tam asi dva měsíce. Dosloužil ještě rok vojnu, do bojových akcí ale již nasazen nebyl. Pracoval pak v Oděse jako námořník do r. 1985. Již nic nemá, vše prodal a bojí se, že kdyby onemocněl, opět by ho poslali do nemocnice pro veterány, tam ale nechce, protože by na něm opět mohli zkoušet nové preparáty. V r. 2004 měl kamínky v ledvině a lékař mu řekl, že by mu dali nějaké nové prášky, jinak že bude muset na operaci, nečekal a utekl. K dotazu správního orgánu, že by se spíše mohlo jednat dobrou specializaci, která by mu mohla pomoci uvedl, že si myslí, že je zájem veterány zneužívat pro různé výzkumy nemocí a léčby, nejlepší je, když se jedná o lidi, nemající žádné příbuzné a kde bydlet. Ten zájem by mohla mít kontrarozvědka, má jistě stále napojení na Rusko. Dále žalobce uvedl, že věděl, že na území ČR pobývá nelegálně, ale doufal, že vyjde nějaký zákon, který mu umožní zdejší pobyt zlegalizovat. Pracoval zde jako truhlář a do ztráty cestovního dokladu měl vše v pořádku. Stále se obává návratu, mohl by být zneužit v případě onemocnění a hospitalizován k lékařským pokusům a experimentům. Ve vlasti jiné problémy neměl, tedy se státními orgány, úřady, soudy, policií apod. Žalobce byl informován o podkladech, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení situace v zemi původu a uvedl, že se s nimi seznámit nechce, ani nežádá žádné doplnění, neboť o kontrarozvědce se v takových materiálech nic nepíše. S žalobcem byl následně proveden pohovor dne 25. 11. 2011, uvedl, že si vzpomněl na jméno důstojníka, který ho donutil podepsat papíry na případné experimenty, jmenoval se major K.. Bylo to v r. 1982. Opět odkázal na případné nebezpečí, uvedl, že v r. 1994 mu měli brát ze zad punkci, muselo k tomu být svolení příbuzných, matka to nedovolila a oni byli naštvaní, v armádě dostával adrenalinové prášky, aby byl silný a hodně běhal. Chtěli z nich udělat supermanky. Když byl v Americe, Venezuele, na Kajmanských ostrovech, měl námořnický pas a měl očkování proti všem nemocem. To, že by na něm měly být prováděny pokusy odvozuje od toho, že měl na medicínské kartě červenou čáru a neví proč, řekli mu,

že by mu museli vzít ledvinu, ale jeho ledviny nikdy nebolely a všechny orgány má zdravé. K dotazu správního orgánu, zda na něm někdy byly prováděny pokusy uvedl, že v r. 1994 mu píchali nějaké injekce a napuchly mu svaly, chtěli mu proto udělat punkci. Šel tehdy k lékaři s chřipkou, poslal ho do nemocnice, udělali mu testy, ale punkci matka nedovolila. Od té doby byl mimo domov, v Jugoslávii, Polsku, Maďarsku, Rumunsku. Když zemřela matka, chytlo ho srdce, šel k lékaři, ten mu ale řekl, že musí jet do Sevastopolu. Tam neodjel, prodal byt a auto a jel do Ivanofrankovska do nemocnice, kde po dvou dnech přišla kartička s dvěma červenými pruhy a lékař opět chtěl, že musí do Sevastopolu. Brali mu krev a celého ho prohlíželi, tak utekl z nemocnice. Ještě když byl v armádě, řekli mu, že do 65 let je na zvláštním účtu. O mezinárodní ochraně se dozvěděl až v Bělé Jezové. Pokud se vracel na Ukrajinu, tak na hranicích problémy neměl. Co se týče lékařů, vždy, když se na tu svoji věc poptával, řekli mu, že to není jeho věc, nechtěli nic sdělit. V r. 1985 byl 4 roky zavřený, ale pak byl osvobozen, má čistý rejstřík. Žalobce byl opět seznámen s výčtem všech podkladů, které správní orgán shromáždil a žalobce uvedl, že se nechce s ničím seznamovat a nechce ani nic doplnit.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu

hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud nejprve uvádí, že nepřehlédl návrh žalobce na doplnění důkazního řízení o aktuální zprávy mezinárodních institucí o stavu ochrany lidských práv v zemi původu žalobce, které by měly pojednat o tom, že Ukrajina není schopna ochránit žalobce před jím tvrzenými lékařskými pokusy, kterým je jako bývalý voják elitních skupin vystavován. Soud návrhu nevyhověl, neboť je přesvědčen, že pro posouzení žalobcova příběhu jsou materiály, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení naprosto dostatečné, pocházejí z různých zdrojů a konečně je potřebné zdůraznit, že žalobce byl s výčtem podkladů obeznámen, nechtěl se s nimi ani podrobněji seznamovat a rozhodně žádné další nenavrhoval. Soud pak konstatuje, že k dispozici byla zpráva Freedom House 2009, Svoboda ve světě – Ukrajina, Výroční zpráva Human Rights Watch 2011, dvě zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině (z r. 2010 a 2011), dále 4 Informace MZV ČR z r. 2009 a 2010 a Infobanka ČTK Země světa – Ukrajina. Všechny tyto zprávy hodnotí a informují o situaci v dodržování lidských práv na Ukrajině, o situaci neúspěšných navrátilivších se žadatelů o mezinárodní ochranu, jakož i o dalších oblastech ochrany občanů země původu. Pokud tedy měl žalobce na mysli jakoukoliv

informaci, která by podávala jiné skutečnosti, než které byly k dispozici, měl dostatečný prostor toto správnímu orgánu v průběhu řízení sdělit, případně i soudu konkrétní informace navrhnout, jeho návrh je ovšem zcela obecného charakteru a soud neshledal dostatek důvodů k dalšímu doplňování dokazování. Soud konečně nemohl přistoupit ani na námitku zastaralosti podkladů, když žalobce prakticky ve svém příběhu tvrdil pouze jedinou obavu pro případ návratu, a to, že by mohl pokračovat jím uváděné praktiky zdravotnických zařízení, které se však odehrávaly v r. 1994 a 2004. Dále se v žalobě poukazuje na to, že bývalí elitní vojáci jsou na Ukrajině sociální skupinou, vystavenou pronásledování svého druhu, tj., jsou díky svému v minulosti projevenému písemnému souhlasu podrobováni nestandardním lékařským zákrokům, aniž by tomu mohli zabránit. S takovou námitkou však soud nemohl souhlasit, neboť o takovém závěru nehovoří žádný podklad a žalobce ani žádný konkrétní nezmínil ani nenavrhl, avšak ani nepředložil. Soud je po prostudování věci přesvědčen, že pokud by žalobce uváděl pravdu, zcela jistě by ho podobné obavy vedly k žádosti o řádnou ochranu již v samotné zemi původu, neboť tam působí a úřaduje mnoho institucí, které by mu mohly účinně pomoci, MZV sděluje ve své zprávě ze srpna 2009, že občanům Ukrajiny bezdůvodné pronásledování či znemožnění ochrany jinými orgány či nevládními organizacemi nehrozí. Byl zahájen přechod na profesionální armádu, organizovaný zločin je stíhán. Na Ukrajině existují ministerstva, úřad ombudsmana, nevládní organizace. Existuje zde v podkladech popsána značná míra korupce, ovšem s tou se potýkají i evropské státy, obecně pokládáné za demokratické. Žalobce však neuvedl, že by se s případným podezřením, které popisoval, případně s jakýmkoliv dotazem ohledně svého problému kamkoliv obrátil, jeho námitka o existenci cit. sociální skupiny bývalých elitních vojáků, na nichž by měly být páčány nestandardní lékařské zákroky, kterým by se nemohli bránit, je tak pouhou konstrukcí. Žalobce odjížděl ze země původu bez jakýchkoliv problémů do mnoha zemí světa, ať již jako námořník, později, jak sám popsal, za obchodem a s cestami do zahraničí neměl jakékoliv problémy. Dlouhou dobu pobýval v České republice a o azyl, později mezinárodní ochranu nikdy nežádal, až poté, co tímto krokem hodlal legalizovat zdejší pobyt po skončení pracovního víza. Jeho příběh i z tohoto důvodu ztrácí na věrohodnosti. Zde soud plně odkazuje na již judikované případy Nejvyšším správním soudem, např. rozhodnutí sp. zn. 4 Azs 129/2005 ze dne 10. 2. 2006.

Z výše uvedených skutečností je pak zcela zřejmé, že žalobce netvrdil jakoukoliv politickou angažovanost, ani v žalobě nenamítal případné naplnění podmínek ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, jak citován výše, soud je proto přesvědčen, že zcela postačí, pokud konstatuje, že odůvodnění žalovaného považuje v tomto směru na str. 5 napadeného rozhodnutí za dostatečné. V žalobě je, s ohledem na další text, zřejmě omylem namítáno naplnění podmínek ust. § 14 b) zákona o azylu, když soud předpokládá, že se mělo jednat o ust. § 12 písm. b) tohoto zákona. V tomto směru pak musí konstatovat, že žalovaný se případným naplněním podmínek tohoto ustanovení zabýval velmi obšírně, a to na str. 6 – 8 rozhodnutí. Řádně odůvodnil, proč úvahu žalobce považuje pouze za prakticky ničím nepodloženou domněnku, řádně i odůvodnil svůj závěr o tom, že žalobce nikdy nebyl

k jakémukoliv ošetření či hospitalizaci v nemocnici pro veterány v Sevastopolu nucen, o násilí vůbec nemluvě. Jeho závěry o tom, jak si vyložit informaci lékařů, že by měl žádat tamní ošetření, neboť pro něj splňuje svým dřívějším výkonem ZVS podmínky, nelze jinak, než nazvat pouhou ničím nepodloženou spekulací. Na takové konstrukci nelze dospět k závěru, že žalobce je členem jím uváděné sociální skupiny, neboť takový závěr není ničím reálně podložen. Tomu pak konečně svědčí i soudem učiněný závěr výše, že žalobce se ani nikde neinformoval, nežádal jakékoliv bližší vysvětlení a neuvedl ani, že by o podobné konstrukci kdykoliv od někoho slyšel nebo měl podobný reálný poznatek od některého z bývalých kolegů. Na jeho argumentaci soud nemohl shledat žádný azylově relevantní prvek. Zdůvodnění žalovaného o nenaplnění podmínek ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je velmi podrobné a soud neshledal v jeho argumentaci žádný podstatnější nedostatek. Konečně, žalobce z Ukrajiny svobodně bez problémů mnohokrát, dle vlastních slov, vycestoval a neměl v tomto směru vůbec žádný problém po řadu let, soud tak nemohl dospět k závěru, že byl azylově relevantně pronásledovanou osobou. Dále pak soud konstatoval, že podmínky ust. § 13 zákona o azylu žalobce nesplňuje, pro úvahu o možné existenci důvodů, hodných zvláštního zřetele v azylově relevantním smyslu měl správní orgán podklady dostatečné.

Protože soud nemohl přistoupit na relevantnost a důvěryhodnost tvrzení žalobce, jak výše uvedl, je přesvědčen, že ze stejných důvodů nemůže ani dospět k závěru, že by žalobci hrozilo pro případ návratu do země původu z obdobných důvodů vážné ohrožení zdraví či života, tak, jak předpokládá ust. § 14 a) zákona o azylu. Jeho závěr, že by mohl v případě nemoci při svém pobytu na Ukrajině být násilně dopraven do zdravotnického zařízení pro veterány v Sevastopolu, kde by na něm byly proti jeho vůli prováděny lékařské experimenty nemá žádný racionální podklad a soud nemá ani žádnou reálnou představu, jak by mohl takovou domněnku seriózně vyvracet. Z celého postupu zdejšího pobytu žalobce je naopak zjevné, že o mezinárodní ochranu požádal v České republice až poté, kdy skončil jeho legální pobyt na zdejším území a hrozila realizace správního vyhoštění. Správní orgán řádně na str. 10 a 11 rozhodnutí ze dne 2. 12. 2011 odůvodnil, proč situaci, kterou žalobce popsal z r. 1994 a 2004 nemůže považovat za reálnou hrozbu případné vážné újmy tak, aby mohl usoudit, že obdobné nebezpečí reálně hrozí žalobci pro případ jeho návratu do vlasti, žalovaný rovněž konstatoval, že žalobce se neobrátil na jakýkoliv orgán o případnou pomoc, ovšem též nebyl k žádným úkonům nijak násilně nucen a zmiňuje i možnosti, které by po návratu do země původu dle podkladových informací měl, pokud by se cítil případně podobnými potížemi jakkoliv ohrožen. Námitky žalobce tedy z uvedených důvodů soud neshledal důvodnými. Podmínky ust. § 14b) zákona o azylu žalobce nesplňuje. Za výše zjištěného a popsaného stavu věci tedy dospěl soud k závěru, že žaloba byla nedůvodná a tuto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako takovou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. ledna 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně